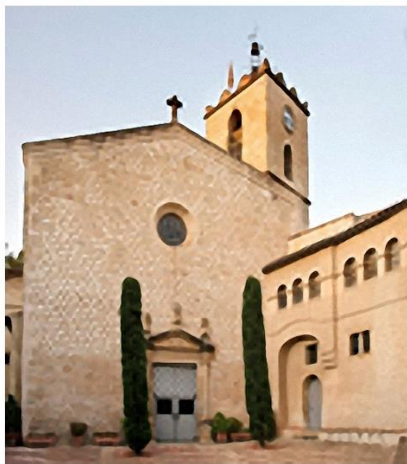




FULL INFORMATIU

PARRÒQUIA dels SANTS

Just i Pastor

Sant Just Desvern, 10 de Maig de 2020. N° 19

DE LA RELIGIÓ CONSUMISTA A LA CONVERSIÓ ECOLÒGICA (i 2)

La conversió ecològica: repte per l'Església

La promoció d'una conversió ecològica integral com l'hem descrita, és precisament un dels grans reptes de l'Església.

Per afrontar-la, crec que les comunitats cristianes haurien de situar la conversió ecològica com un dels punts de referència de la seva litúrgia, predicació, ensenyament i acció social, mostrant la seva profunda vinculació amb la fe en Jesucrist.

Això ha de portar a introduir canvis en profunditat en la seva manera de fer, d'organitzar-se, comunicar-se i relacionar-se amb la nostra societat. En aquest esforç, existeix un munt d'iniciatives eclesials pastorals, educatives i de gestió patrimonial realment pioneres arreu del món i també a casa nostra (la [xarxa Ecoparròquies](#) és una bona eina per compartir-les). També cal aprofitar l'experiència de molts monestirs, amb llarga tradició d'imbricació amb la terra, així com les possibilitats que ofereixen molts santuaris inserits en espais de gran bellesa natural.

Es tracta d'un repte enorme i alhora, en el context actual, una extraordinària oportunitat per atendre als signes dels temps, per renovar-se, esdevenir més missionera i ser fidel a les necessitats dels més pobres i vulnerables, danyats pel model econòmic depredador-consumista.

La mirada ecològica integral ha de ser el criteri clau per a la vida de les comunitats, institucions i entitats cristianes, per a la gestió dels seus béns, edificis, serveis i estalvis, i per la seva inserció enmig del món, atès que la conversió ecològica és l'actitud com cal viure i proclamar l'Evangelí en la nostra societat en el context actual.

L'Eucaristia, font de la conversió ecològica

Però, ¿on trobarà l'Església la força per avançar en aquesta conversió i suscitar-la en el món, davant dels enormes obstacles que comporta?



Certament, com adverteix el mateix Papa Francesc i han mostrat grans teòlegs, això no vindrà simplement multiplicant els missatges, els discursos morals o l'activisme social.

La conversió i el testimoni sincer i coherent, només sorgiran si s'alimenten del trobament comunitari amb Jesucrist que s'esdevé de forma privilegiada en

l'Eucaristia, "el centre vital de l'univers, el focus desbordant d'amor i de vida inesgotable", on "tot els cosmos dona gràcies a Déu" (LS, 236).

Com diu també el teòleg ortodox Iannis Zizioulas, cal veure en l'Eucaristia un esdeveniment i una praxi on hi ha la presència de Crist mateix i on es contempla i es viu la nostra salvació. Per això, els imperatius ètics sorgeixen i es fan comprensibles a conseqüència de la transfiguració que s'esdevé en l'Eucaristia, "sense la qual cap praxi pastoral i missionera, cap hàbil diplomàcia en el diàleg amb el món, ni cap sistema ètic reixiran a transfigurar el món modern en Crist"

Una veritable conversió ecològica requereix, per tant, un tornar i tornar a una vivència plena, intensa i madura de l'Eucaristia en les nostres comunitats. Cal deixar que Jesucrist ens transformi comunitàriament en l'Eucaristia i ens faci "custodis de les coses creades" (LS, 236).

Aquest canvi d'estil de vida és un repte gegantí, que exigeix una transformació (o gairebé "revolució") cultural a gran escala, que només pot arribar a partir d'un canvi profund de mentalitat, un canvi en el cor, allò que el Papa Francesc ha anomenat *conversió ecològica*.

La conversió ecològica és una espiritualitat que sorgeix d'una nova mirada sobre la natura i sobre la vida (humana, animal i vegetal), experimentada com a do (enlloc de "recurs" o mer objecte), en el qual es reflecteix l'amor i la bellesa del seu Creador, do lliurat a la nostra administració responsable, per tal que el protegem i compartim equitativament en l'hora present i preservem a les generacions futures. Alhora, per al cristià, el món no solament és creació i do de Déu, sinó una realitat que, pel misteri de l'Encarnació, ha estat assumida per Crist, qui "ara ressuscitat, habita en la intimitat de cada ésser, envoltant-lo amb el seu efecte i penetrant-lo amb la seva llum" (Laudato si', 221) i destinada tota ella a ser transformada i salvada amb la nostra participació. Aquesta mirada cristològica sobre la realitat de la natura és la gran novetat de l'experiència cristiana, sobre la que hauríem de meditar més i deixar que arrelhi plenament en la nostra vida.

Per Pere Eduard Ibáñez

COMENTARIO AL EVANGELIO DE HOY: Jn14,1-12

Al final de la última cena, los discípulos comienzan a intuir que Jesús ya no estará mucho tiempo con ellos. La salida precipitada de Judas, el anuncio de que Pedro lo negará muy pronto, las palabras de Jesús hablando de su próxima partida, han dejado a todos desconcertado y abatidos. ¿Qué va ser de ellos?

Jesús capta su tristeza y su turbación. Su corazón se conmueve. Olvidándose de sí mismo y de lo que le espera.

Jesús trata de animarlos: "Que no se turbe vuestro corazón; creed en Dios y creed también en mí". Más tarde, en el curso de la conversación, Jesús les hace esta confesión: "Yo soy el camino, la verdad y la vida. Nadie va al Padre, sino por mí". No lo han de olvidar nunca.

"Yo soy el camino". El problema de no pocos no es que viven extraviados o descaminados. Sencillamente, viven sin camino, perdidos en una especie de laberinto: andando y desandando los mil caminos que, desde fuera, les van indicando las consignas y modas del momento.



Y, ¿qué puede hacer un hombre o una mujer cuando se encuentra sin camino? ¿A quién se puede dirigir? ¿Adónde puede acudir? Si se acerca a Jesús, lo que encontrará no es una religión, sino un camino. A veces, avanzará con fe; otras veces, encontrará dificultades; incluso podrá retroceder, pero está en el camino acertado que conduce al Padre. Esta es la promesa de Jesús.

"Yo soy la verdad". Estas palabras encierran una invitación escandalosa a los oídos modernos. No todo se reduce a la razón. La teoría científica no contiene toda la verdad. El misterio último de la realidad no se deja atrapar por los análisis más sofisticados. El ser humano ha de vivir ante el misterio último de la realidad

Jesús se presenta como camino que conduce y acerca a ese Misterio último. Dios no se impone. No fuerza a nadie con pruebas ni evidencias. El Misterio último es silencio y atracción respetuosa. Jesús es el camino que nos puede abrir a su Bondad.

"Yo soy la vida". Jesús puede ir transformando nuestra vida. No como el maestro lejano que ha dejado un legado de sabiduría admirable a la humanidad, sino como alguien vivo que, desde el mismo fondo de nuestro ser, nos infunde un germen de vida nueva.

Esta acción de Jesús en nosotros se produce casi siempre de forma secreta y callada. El mismo creyente solo intuye embargo, nos invade la certeza, la alegría incontenible, la confianza total: Dios existe, nos ama, todo es posible, inc la fe cristiana si no acogemos a Jesús como el camino, la verdad y la vida.

José-Antonio Pagola

CONTINUEN SUPRIMIDES LES MISSES FINS A NOU AVIS

=====

SIGUEN SUPRIMIDAS LAS MISAS HASTA NUEVO AVISO

=====



Parròquia dels Sants Just i Pastor Hogar Ntra. Sra. de Lourdes

=====